

saaledes at der, selv om Faktum er oplyst, dog efter Omstændighederne kan være Tvivl om, hvorvidt Handlingen er strafbar eller ikke, eller om den paa den anden Side maatte være af en mere simpel Bessaffenhed, saaledes at naar Faktum er givet, er dermed ogsaa i Almindelighed Strafskylden givet. Paa den øvrige Lovgivnings Omraade vil man hyppig kunne se, at Vand- og Brød-Sager forfølges politiretsvis, medens endog Sager, der medfører ganske smaa Bøder, skulle behandles justitialiter. Paa dette Sidste frembyder Straffeloven mange Exempler. For at tage et i Flæng, skal jeg nævne Sager angaaende Dyrplageri, hvorfor Straffen ordentligvis falder ud til mindre Bøder og undtagelsesvis til simpelt Fængsel. Paa den anden Side er der Sager, som medføre betydelige Straffe, og som dog behandles politiretlig, f. Ex. Sager om Betteri og Løsgænger, hvor der kan blive Tale om Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage eller Tvangsarbejde indtil 180 Dage. Se vi hen til de her foreliggende Tilfælde, ville de saa godt som altid være af en ganske simpel Bessaffenhed. Udvalget har imidlertid alligevel troet, ikke at burde stille Forslag om Omvendelse af Politiretsforfølgning, navnlig af Hensyn til den Bestemmelse, at Vedkommende, naar Straffen ikke kan falde ud til Mere end Bøder, kan rette for sig i Mindelighed efter Kvarantænekommissionens Forslag. Dette vil bevirke, at der kun sjældnen vil blive Tale om Sagsanlæg, ordentligvis kun, hvor der vil blive Tale om en betydelig Bøde eller om forporlige Straffe, eller hvor Skipperen ikke vil gaa ind paa Kvarantænekommissionens Forslag om at erlægge den Bøde, som den finder passende; men i saa Fald maa han jo tilskrive sig selv det Ophold, som derved toraarfages. — Der er af det ærede Medlem for 5te Kreds (Oxenbøll) til denne Paragraf stillet et Ændringsforslag, som jeg kan anbefale. I den første Sætning af 2det Punktum i § 39 findes der en Bestemmelse om, Kvarantænekommissionens og, — udenfor Kjøbstæderne, — Politimesterens Myndighed til at afgjøre en Sag i Mindelighed. Det bestemmes der, at det kan ske, naar Straffen ikke kan overstige Bøder. Jeg for mit Vedkommende er gaaet ud fra den Forudsætning, at der herved sigtedes ikke blot til det Tilfælde, at Straffen ikke kan blive højere end Bøder, fordi vedkommende Straffebestemmelse ikke hjemler højere Straf, men ogsaa til de Tilfælde, hvor der efter Kvarantænekommissionens eller Politimesterens Sjøn ikke kan være Tale om nogen højere Straf end Bøder, selv om vedkommende Straffebestemmelse hjemler Anvendelse af forporlig Straf. Jeg skal imidlertid villig indrømme, at dette Sidste er tvivlsomt. Det kan meget gjerne være, at dette ikke har været tilfældet fra Regeringens Side. Men jeg kan ialtfald ikke skjønne rettere, end at det er en Forbedring af Bestemmelsen, der fremkommer ved

det stillede Ændringsforslag, hvorefter altsaa Kvarantænekommissionen eller Politimesteren bemyndiges til altid, naar de finde, at Sagen kan afgjøres med Bøder, da at modtage det gjorte Tilbud.

Formanden: Vil den 3die Landssthingsmand for 5te Kreds efter Ordføreren's Udtalelse have Ordet? Det vil vel neppe være nødvendigt.

Oxenbøll: Nei.

Formanden: Ønsker den ærede Minister Ordet?

Justitsministeren: Jeg skal blot udtale, at jeg Intet har imod de foreslaaede Ændringer.

Strandkov: Med Hensyn til den lille Ændring, der er foreslaaet i § 35 angaaende Befordringsgodtgjørelse, vil jeg bemærke, at det forekommer mig, at, hvad der er foreslaaet i Lovforslaget, er meget passende. Jeg kan ikke se, hvorfor Udvalget har fundet sig foranlediget til at forhøje denne Godtgjørelse. Det er af den Slags Ting, som man, naar man har haft med Sager af den Art at bestille i en hel Mængde Aar, har Erfaring i, og efter min Anskuelse er det, Regeringen har foreslaaet, fuldstændig tilstrækkeligt.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Ændringsforslag af Udvalget til § 35

§ Linie 4 forandres: „1 Kr. 50 D.“ til „2 Kr.“
vedtoges med 42 St. mod 6.

2) Ændringsforslag af Samme til samme Paragraf.

§ Linie 5 efter „Forretningen“ indskydes: „(herunder indbefattet Rejsen frem og tilbage)“, hvorhos der efter Paragrafens sidste Ord sættes „“ og tilføjes: „hvilke Diæter ogsaa tilkomme ham for den Tid, i hvilken han selv som Følge af Forretningen maatte blive undergivet Kvarantæne“.

vedtoges enstemmig med 37 St.

3) Lovforslagets § 35 med de vedtagne Forandringer saalydende:

For de i denne Lov omhandlede Syn tilkommer der Lægen, forsaavidt han ikke er særskilt lønnet som Kvarantænelæge, et Gebyr af 4